

гърмятъ, придружени отъ ека на църковнитъ камбани и юнацитъ се цълуватъ единъ другъ по улицитъ. Ако вие, братя, сте истински патриоти и апостоли на свободата, то последвайте нашия примѣръ и въ Панагюрище:

Копривщица, 20 апр. 1876 г.

Т. Каблешковъ.*

За всички вече стана ясно, какво трѣбва да се прави. Панагюрци се преструваха на мирни, но тѣ всички бѣха записани въ народния възстанически комитетъ. Тѣ тайно се въоръжаваха и обличаха. Очакваха да дойде 1-и май, когато трѣбваше да се развѣе знамето на свободата. Павелъ Бобековъ бѣ опредѣленъ за хилядникъ. Той трѣбваше да събере 1000 юначни панагюрци, да ги раздѣли на роти и отдѣления, да постави стотници и десетници. За знаменосецъ на дружината бѣ опредѣленъ Крайчо Самоходовъ.

По сщия начинъ трѣбваше да се приготвятъ и въоръжатъ дружини въ Копривщица, Клисурса, Карлово, Т.-Пазарджикъ, Пещера, Перушица, Брацигово, Батакъ и всички околни села изъ Пловдивското поле.

На сщия день (1-и май) бѣ уговорено да възстанатъ и другитъ окръзи (Сливень, Търново, Вратца, София). Въ всѣки окръгъ имаше опредѣленъ главенъ апостолъ и началникъ.

За Панагюрския революционенъ окръгъ имаше двама апостоли (П. Воловъ, Т. Каблешковъ), а Георги Бенковски, роденъ въ Копривщица, скиталъ много години въ чужбина, гоненъ отъ турцитъ, сега тайно се бѣ промъкналъ презъ февруарий въ Панагюрище и сполучва съ буйната си работа за